

Trampské Vánoce 2010

Jako každý z nás, žijících mimo naši starou domovinu, tak i já musel podniknout tu smutnou cestu domů - srovnat věci s advokátem ohledně pozůstalosti po smrti matky. Domov bez maminky už není domovem, a tak se mi tam zrovna na zimu už moc nechtělo. Potom přišlo pár dopisů a v jednom v nich přišla zmínka o tom,

že naše osada T.O. Vysočina a volné sdružení trampů Diagonála Y z Brna a Třebíče budou slavit 35. výročí této pozoruhodné akce.

Vrátil jsem se o třicet pět let zpět mezi své kamarády, bývalé skauty z 1. chlapeckého oddílu Třebíč a vzpomínal jak jsme slavili Vánoce v klubovně s hořícím krbem, stromečkem v rohu a Rikitanem sedícím na vůdcovském křesle. Pak přišla normalisace, konec skauta, vojna a po vojně již přestárlí bratři jezdili za různé trampské osady. Starý člen oddílu Miri Clifton na jednom vandru navrhl při probírání starých oddílových dobrodružství a vzpomínek, že bychom mohli udělat opět skautské Vánoce a to pro nás - kamarády, co stále jezdíme spolu.

První Trampské vánoce se konaly v lesích kolem tekoucí řeky Jihlávky. Jeden z přítokových potoků vytvořil v zákrutě útes s plošinkou, na které jsme si právě před těmi 35. léty udělali camp. Přes potok byl malý - metr padesát vysoký smrček, který jsme si ozdobili přinesenými ozdobami a starými držadly svíček z dob, kdy ještě elektrické nebyly k dostání, anebo jen pod pultem. Rozdělal se oheň a každý odnesl ke stromečku dvanáct dárků. Na ohni se dělal silný grog a na chleba se mazal „dělnický tatarák“. Pak kolem šesté se šlo ke stromečku a začaly se zpívat koledy. Sníh odrážel světlo ze svíček na ozdoby a kolem jen bílý sníh. „Tichá noc svatá noc“ a pak „Ježíšku panáčku“. Každý v tu chvíli věděl, že prožívá něco neobyčejného, ale nikoho z nás by nenapadlo, že to vydrží tak dlouho. Pak nejmladší z nás - Cvrček začal rozdávat dárky. My si je odnesli na vyvýšenou plošinu a každý začal u ohně vybalovat, co mu bylo naděleno. V dále na druhém konci svítil stromek a z koled se přešlo na jiné „zongky“ tvrdšího stylu. Pamatuji, nefalšovaný US Army opasek. Jaká to byla krása a jak já o něm snil a najednou jsem měl svůj vlastní „invazák“. Dobrý kamarád Dawy ho vyprosil na svém kamarádovi tehdy již žijícím v Kanadě ve Vancouveru. Potom se šlo spát, tak jak jsme byli zvyklí. Všichni vedle sebe na větvích přikryti celtami. Ráno na nás ležela slabounká vrstva sněhu. Asi šel kolem i hajný, protože nás probudil čmouchající pes, který v zápětí zmizel. No, pak následovaly další události v životě nás všech. Normalizace se rozjížděla na plné pecky a hodně z nás odešlo z tohoto dělnického ráje.

Při těchto vzpomínkách mě napadlo, že když nebudu mít Vánoce s maminkou, že je budu mít aspoň s kamarády. A bude to zrovna na 35. výročí. Jak se říká i ten nejtemnější mrak má silver lining, což?

Aniž bych o tom věděl, tak skupina mladších trampů, která nám vždy pomáhala s přípravami našich trampských akcí, o dva roky později též začala dělat trampské Vánoce. Po zmínce v jednom z mých dopisů, že budu na Vánoce doma, mě vyzvali, abych s nimi oslavil jejich 33. Trampské Vánoce.

Jako bonus k tomu všemu byla předpověď, že Evropská zima 2010 nebude rozhodně potvrzovat globální oteplování, a vše naznačovalo příchod pravé Ladovské zimy. Už při přeletu přes Skotsko jsme viděli s mou ženou Zojou, že celá Evropa byla až po Vídeň přikryta neproniknutelnou peřinou hustých mraků, které slibovaly, že

předpověď meteorologů bude pravdou. Nad Vídní kroužilo několik letadel čekajících na přistání. A jako nějakým zázrakem se obloha otevřela, jak Rudé moře Mojžíšovi a my mohli přistát na vídeňském letišti.

Po schůzce s advokátem, bankou a zbývajícími rodinami mých sester přišel ten den, kdy jsem opět vyrazil na stezku v té drahé české domovině. Setkali jsme se u „našeho“ Petra v jeho „klubovně“ v Třebíči. Plán měl být - jet autem do Orlických hor a pak putovat po hřebenu hor podél opevnění z roku 1938. Též jsme se měli do jednoho takového dělostřeleckého srubu podívat. Z Třebíče se vyjelo už za soumraku. Sníh začal padat na Vysočině dosti zhusta a chlapi v našem autě hned na to otevřeli půllitrové plechovky piva. Prý na odraz. Jak slunce zapadalo, tak auto uhanělo zvlněnou krajinou, ve které jsem toho tolik natrampoval. Ostrůvky lesů se střídaly s malými vesnicemi a samotami. A pak souvislý les a opět nějaké město nebo městečko. Z kanadských rozloh mi to vše připadalo tak malé a milé. Vždyť právě pod těmito borovicemi jsme zpívali o „Sosnách Ontaria“ anebo u pramenů Sázavy jsme si představovali jaké

to asi musí být u „Pramene Orinoka“. Prostě Vysočina, to byla ta naše divočina tak jak má být pro českého romantika. Pak se zastavilo narychlo v nějakém menším městečku, které kdysi produkovalo z nějakého známého průmyslového kolosu známé české výrobky, vyrobené zlatými českými ručičkami. Dnes??? Nic - jen opuštěný obrovský areál, čekající na něco nebo na někoho. Ani investoři ani „česká vynálezavost“ však nepřichází.

V tom malém městečku chlapci zkonzumovali na mne neuvěřitelné množství piva v neuvěřitelně krátké době. Potom se rychle pokračovalo dál směrem na Orlické hory. Sníh zhoustl a jen světelné sloupy našeho vozu osvětlovaly stále více zasněženou cestu, jež se začala vlnit jak do stran, tak nahoru a dolů. Za úplně tmy jsme dorazili do nepatrné osady s bývalou německou školou. Sudeťáci byli v té době součástí svobodného Československa, měli svoji školu, kterou pak Češi zabavili a Sudeťáky poslali zpět „domů“. Dnes je zničená bezvýrazná, ale čistá turistická noclehárna. Sto korun za noc.

Každý si našel svojí cimru a Zbyněk, slavící svoje narozeniny, vytáhl obrovskou masitotukovou hromadu kolen a dalších nezdravých českých pochoutek. K tomu dobrý český chleba a spousty křenu a hořčice. Všichni oslavovali Zbyněkovo narození, až se jim za ušima dělaly boule. Já skromně pojedl „jen to libové,“ protože bych se z toho

prostě okamžitě pozvracel v důsledku dlouho trvající zdravé diety, kterou na mne nastolila zdekadentnělá západní kultura zdravého životního stylu. Vtipy a vyprávění prospěškováním a olizováním prstů vytvářely barbarskou atmosféru, ze které jsem se neuvěřitelně těšil. Byl jsem opět doma, mezi svými drahými kamarády.

Po večeri se umylo nádobí a já se chystal ke spaní. Ale chlapci měli jiný nápad. Ve druhé osadě je vynikající hospoda, tam se musí jít „na pár piv“.

Jednotka banderovců v uniformách US Army pochodovala v nevázaném útvaru směrem k hostinci. Tam jsme byli přivítáni zvědavými pohledy místních alkoholiků a jejich mladších učňů, kteří - nemaje žádného jiného místa se kulturně vyžít, seděli u svého piva. Pili stejně jako jejich starší mistři, jen s tím rozdílem, že mezi doušky piva druhou rukou kontrolovali své „SMSky“. Objednali jsme si pivo, pak rumy, pak něco zeleného a znova pivo a opět štamprdlata něčeho zeleného a začalo se hrát na plné pecky. Banjo, dvě kytary a hlasy čtrnácti trampíků uchvátily celou hospodu. Důkazem bylo čtrnáct malých zelených fířanů na účet pana hostinského, který vypadal se svojí holou lebkou jako by právě ukončil převýchovu ve čtvrté nápravné skupině. Ale byl to dobrý chlap. Pak několik hochů z bývalého vodáckého oddílu Třebíč začalo tančit. I když tam byla mladá děvčata a jedna starší dáma, tak opili kamarádi tančili jeden s druhým při zpěvu trampských klasických songů. Z mého pohledu to nedělalo dost dobrý dojem, i když v této době je homosexualita

tolerována i v US Army, tak přece by se hoši měli podříditi místním zvykům. Při podrobnějším pohledu na tu starší ženu, jsem si uvědomil, že tanec muže s mužem není zase tak špatná myšlenka.

Asi po třech hodinách jsme odpochovali zpět do noclehárny. Někteří kamarádi pochodovali z cesty do závějí, odkud jsme je museli nenásilně vytažovat. Prostě pohoda. Mladí čeští podnikatelé distresující se ze silného tlaku - dělat business v české kotlině. Stará a vyzkoušená kultura alkoholu v Čechách nejenže dělá z našinců lidi s klidným pohledem na svět a události kolem nich, ale též jim pomáhá po staletí přežít kohokoliv a cokoliv.

Ráno probíhalo už bez jakýchkoliv odkladů. Rychlá snídaně, a pak už se jen rychle balilo. I slabší jedinci s barvou pleti vietnamských trhovců, se snažili držet v balení krok se všemi. A tak kolem deváté, za hustého sněžení, vyrazilo čtrnáct trampů po silnici ke hřebenu Orlických hor. Cestou nás opatrně mýjela auta odvažlivců, kteří buď něco sháněli anebo mířili do svých chat a chalup v okolních stráních. Potom jsme už zašli do lesa a začalo pomalé stoupání směrem ke hřebenům. Sněhu bylo něco tak na dvacet centů. Trochu to podkluzovalo a tak první kamarádi začali navlékat sněžnice. Sníh houstl a i když se v tom sněhu nešlo špatně, tak člověk pomalu ztrácel energii při každém odrazu. Nakonec i já nasadil sněžnice. Nevím, jestli to byla má lenost, nebo zkušenost z Kanady, kdy při zimním táboření nasazují sněžnice jen tehdy, když sníh je až po rozkrok. Nebo je to vrozená nechuť fanatického lyžaře, takže jsem byl mezi posledními, co si je nasadili. K velkému podivu a překvapení se mi šlo velice dobře. Sněhu bylo tak akorát. Ne hluboký, ale ne mělký. A i když sníh začal být kolem stopy hluboký, tak se ve sněžnicích šlo jako po rovině. Co si člověk mohl ještě přát? Zima kolem -4C, sníh padal jak vzteklý a kolem dobrá parta kamarádů. Při finálním útoku do prudkého kopce Zdeněk Materna něco vytrousil z úst. Asi zbytek včerejších zelených štamprdlat se hlásil na svět. Vypadal velice, velice bledě. Jeho nádherné, po ramena dlouhé vlasy, lemovaly jeho znečištěná ústa zbytky masitých kolen. Celkem zajímavá podívaná, prospěškováná drsnými vtipy kolem stojících kamarádů.

Na hřebenu jsme okukovali dobře udržované řopíky a sruby z dob, kdy ještě Češi byli Čechy a chtěli krvácet za svou vlast. Dnes to jsou soukromé „chaty“ těch co věděli co kupují za pakatel. Je to nerozbitné a je to na věčné časy. Ne jako se Sovětským Svazem, ale doslova a do písmena !!! NA VĚČNÉ ČASY !!! Nezničitelné betonové bunkry. Bohužel z prohlídky v jednom takovém velkém opevněném srubu sešlo právě z důvodu „špatného“ počasí. Sněžilo hustěji a hustěji. A dokonce se přidal i strýček vítr, prostě pravá pohoda. Já byl v sedmém nebi. Nejenže mi to připomínalo život z vojny, ale kamarádského ducha a pocit pospolitosti v krásné české krajině může člověk zažít jen tady v Česku. V Kanadě je to vše moc doopravdivé. Tam takový víchř je koledováním buď o sezení v záhrabu několik dní až se to přezene anebo pochod, kterým riskuješ ztrátu cesty v odlehlé krajině. Tady to byla pohoda a čistý joy!!! I v tom nejhorším člověk může sejít ze hřebenu do náruče vyhráté hospůdky s milými českými opilci. Jak říkám, bylo mi neuvěřitelně dobře. To všechno, co jsem v sobě nosil z dob českého trampingu před „x“ lety, bylo zpět v plné síle. Jako by se zastavil čas.

Pochodovali jsme celý den. Jako jednotka průzkumníků, směřující k cili ke zničení a pak se znovu ponořit zpět do české divočiny, čekající na další rozkazy k útoku. Cílem byla rozhledna, dnes velice dobře udržovaná podnikavými našinci. V restauraci pod ní bylo pár párů skromé sedících u svého čaje, d'obajících ze svačinn donesených z domu. Naše úderná jednotka zelených a červených baretů a dalších správných armád si objednala tučnou polévku a spoustu piva. Já si objednal hmeček s 65°C horkou vodou. Pivo a alkohol v takovém počasí mi nějak neseseděly. Sice poslední večer, kdy jsem do sebe zalomil !!! dvě malá piva !!! jsem si to u kamarádů vylepšil, ale horkou vodou moje akcie opět klesly. Asi jen má pověst z minulá a pobyt v dekadentní západní společnosti mi byla v očích kamarádů omluvou. Abych si u nich šplhl, tak jsem podpořil vynález nějakého ukrajinského podnikatele, který na reklamě na spodní straně puštu

propagoval nějakou ukrajinskou pochoutku. Myslím, že se to jmenovalo „Medunky“. Taková několikvrstvá buchtka. Buď bílá a nebo hnědá. Abych si spravil reputaci, tak k údivu všech jsem jich spolykal něco kolem čtyř. Ochotná, ale s českým typickým šklebem české ustarané krásky servírka, mi je donesla zezadu ze skladu. Měla na sobě poslední typ jeansů, s tak nízkým pasem, že když mi v předklonu řezala box na otevření, viděl jsem až na její panenskou prasklinu tam kde končí záda. Připadalo mi to velice zajímavé, že jsem na to asi koukal déle než se sluší, tak mě sjela pohledem, až jsem se začervenál jak můj baret na hlavě. Ale když zase uvážíte, že to ty holky nosí jak vepředu tak vzadu, aby se tím pochlubily, tak moje povinnost jako zástupce mužského pohlaví je se na to koukat. Co na to pak vůbec je, že???

Z dumání o ženské modě mne vytrhlo, jak se restaurace vyprázdnila a zůstali jsme tam náhle jen my. Chlapci si objednali něco k snědku a pivo, ale přišlo to v obráceném pořadí. Hodně piva a nakonec teplé jídlo. To jim nevadilo, ale bylo před Vánoci a kolem čtvrté už měla být tma. Tak jsem upozornil na to, že by se mohlo vyjít. Byl jsem hostem, tak jsem neměl ani právo, ani povinnost navrhnout co se bude dít. Hoši s klidem českých zálesáků mě upozornili, že je času dost.

Když se vyrazilo, tak už vítr zhoustl současně se sněhem. My pomalu pokračovali a hledali místo na spaní. Jako naschvál - všude se to stále nějak svažovalo. Když uvážíme, že jsme na hřebeni, tak je to celkem jasné, ale nějaká rovina by měla přeci přijít? Už byla úplná tma, když jsme narazili na opuštěnou lesní cestu. Nebo spíše lesní zásek, kde se daly postavit stany a přístřešky. Každý za světél baterek čelovek stavěl to své. Nikdo nic neorganizoval, každý věděl co dělat. Tak, jak to známe ze stovek námi dávno prožitých trampů. Bez leadrů, co-ordinatorů a říkání co kdo má dělat, vše probíhalo jak po másle. Nejdříve se našel malý smrček a asi pět metru od něj se rozdělal oheň. Vítr se sněhem do nás stále vytrvale bušil, tak jsem natáhl celtu mezi dva stromy, aspoň na nějaké závětrí. Všechno začalo být navlhle. Jedna skupina ozdobila stromek, druhá sbírala dřevo po okolí a další ho řezala a rozdělávala oheň. Ten jsme rozdělávali asi hodinu. Vždy to začalo hořet, ale sněhu a vlhkosti bylo tolik, že to stále uhasínalo. Standa přišel na „geniální“ nápad, nalít na to hruškovici, ta prý má v sobě alkohol, který tomu jistě pomůže. Bohužel, jak jsme později zjistili, hruškovice měla jen 40%, takže oheň uhasila. A tak vše začalo nanovo. Ale nakonec díky naší traperské znalosti a dovednosti, za podpory pevného lihu oheň vzplanul. Sice šlehaný větrem se sněhem, ale přece jen oheň.

Když se všichni najedli, tak konečně začalo to proč jsme sem přišli, 33. výročí Trampských Vánoc T.O. Mušle a Bobří. Když mi hoši ukazovali jejich fotky z těch předešlých Vánoc, tak některé za ta léta byly doslova a do písmene na blátě. Tyhle byly jak mají být. Se sněhem v horách a neustávajícím větrem. Chtěli jsme zapálit svíčky, ale v tom větru to nebylo možné, tak jsme otevřeli kruh kolem ohně a s ozářeným stromečkem spustili koledy. Při prvních tónech koled se každého dotkl spirit Vánoc a oslava narození toho nešťastníka, co za nás všechny sebe samého obětoval, a tím dal základ naší kultuře a tomu co jsme, a asi i budeme až do konce našich životů. Ono to zní někomu, že tomu tak není, že Vánoce jsou časem konsumu a spěchání, ale tady v zasněžených Orlických horách jsme všichni cítili sounáležitost jednoho k druhému, pocity bratrství a hlavně pocit současti něčeho co je větší než my sami.

Zbyněk jako nejmladší (a s vtipnými poznámkami) začal rozdávát dárky. Dostal jsem CD-čka, vařečku, malé letadélko a kobereček pod nohy od Michala. Konečně mi došlo, proč Michal měl tak obrovskou tornu. Čtrnáct koberečků ještě s výstrojí, to dá zabrat. S kolujícím alkoholem pro zahřátí koledy pomalu utichly a přešlo se na trampské písně Severu. Obdivoval jsem Rost'ů, jak v tom šíleném počasí vybrnkával na banjo písničku za písničkou. Mezi písněmi se vzpomínalo a opět popíjelo. A protože jsme oheň a stromeček měli na mírném svahu pod cestou, tak z udupané sněhu se stala ledovka a tak to začalo každému při jakémkoliv pohybu podkluzovat. Milan a nebo Standa, notně zahřátí ohnivou vodou trousili veselé vyprávění a za

přátelského řevu všech, se sem tam sesypali skoro do plápolajícího ohně. Není větší legrace, než když Milan donchuanovsky sděluje své milostná dobrodružství a při vrcholu vyprávění náhle upadne. Jeho dlouhý žlutý vlas nalepený na čele, mokřem z tajícího sněhu a jeho výrazné rysy člověka, který zná svět a musí v něm denně bojovat, aby jeho prosperující firma vydělávala, mu dává výraz sochy nějakého pravěkého bojovníka nebo řeckého myslitele. Je to tak milé a tak lidské. Žádný posměch. Jen radost z toho, že jsme spolu. Smějeme se každému jeho výrazu a pohybu. Je to jedinečné Milanovské lidové vyprávění s českým nádechem absolutní srandy. Ráj to na pohled.

Vydržel jsem to asi jen do deseti. Myslím, že většina pak šla též spát. Sníh padal a padal celou noc. Ve stanu bylo teplo ze tří těl a tak noc uběhla bez problémů, za chrápaní nás všechny. Špuntíky do uší (Made in Canada) fungovaly tak dokonale, že jsem spal spokojeně celou noc. Ráno kolem sedmé jsem jako myška vylezl ze stanu. Všude jen nádherná bílá peřina v českém vysokém lese. Oheň ještě malinko doutnal a já nasadil suché boty, které jsem měl schované ve spacáku a vydal se na sněžnicích pro dřevo. Při cestě zpět, jsem viděl zasněžené stany na lesní plošině a tak jsem si musel udělat pár snímků na památku. Jediný tvrdšas Milan spal ve svém bivaku sám samotinký mezi stany. Pak vylézali i ostatní hoši. Rozfoukali jsme oheň a díky nižší teplotě i sníh byl sušší, tak za chvíli plápolal oheň, a vylézající kamarádi si mohli ohřát něco k snídani. Poslední vstával Milan. Jeho tvář popleněná večerním vyprávěním dávala znát, že Milan je definitivně odstresovaný a připravený na další boj v české podnikatelské džungli. Též jsem neodolal a musel si vyfotit jeho US Army fish-tail párku, která byla tak promočená a přitom mrazem ztvrdlá, že připomínala kus plátu, vyrženého z boku amerického tanku v bitvě o Bulge v Ardenách

v zimě 1944. Ano, asi takhle byli Američtí vojáci přivítáni stejně zmrzlou Evropou. Nikdo tehdy nečekal, že Spojenci zmrznou v období Vánoc právě tam, když hlavní stan očekával, že se budou Vánoce už slavít v Berlíně. Nám určitě bylo daleko lépe než jim. Jen ta matná myšlenková asociace mi proletěla hlavou při pohledu na zrzlý Milanův kabátec. Díky Bohu, že ti američtí hoši měli tolik výdrže v tom ardenském lese přežít, následkem čehož si tady my dnes

můžeme na ně hrát.

Pak se už jen pomalu balilo, nebo spíše skládalo. Vše bylo zmrzlé a naše úhledné torny se proměnily v batožiny klondajkských dobyvatelů zlata. Prostě to každý našlapal do toren, jak to šlo. Pak se připevnily sněžnice a opět zpět na stezku, bylo našim jediným přáním a cílem.

V lese bylo už přes půl metru sněhu, ale lesní cesty nás vedly Orlickými horami pohodlně zpět do civilisace. Pak lesy skončily a my šli přes zasněžená pole k zachumelené vesnici. Ta byla prázdná, jen sem tam někdo za záclonami oken vykukl, aby zkontroloval, kdo to v té chujavici má odvalu, nebo hloupost vůbec vylézt ven. Nad vesnicí zněl zvon z kostelíku obklopeného malým hřbitůvkem a my věděli že zase jedny trampské Vánoce zdárně skončily.

Čmoudy z Calgary

....pokračování příště ...

Potlach v muzeu ? Potlach v muzeu !

Netroufám si soudit předchozí tramsko-netové spory o hranici, kde se ještě může či kde už se nemůže konat potlach. Realitou je, že jsem se za pátečního mrazivého večera 10. prosince proklouzal ze smíchovského Náměstí Kinských (dříve tam stál tank č.23, nyní Taras Ševčenko) až k místu činu - v Letohrádku Kinských (navíc - stojícího v Kinského zahradě).

Hned za dveřmi slavnostně osvětleného MUSAIONU (mně neznámé slovo, ale jde o národopisnou expozici Národního muzea) si Paddy zalomil palec se všemi pozvanými příchozími a proštípl jim lístek. Ve vyhrátých útrokách pavilonu už se usmívaly tváře, známé zejména z potlachů, u kterých o tento název sporů není. Trampskými velikány se to tam jen hemžilo a nenucenou atmosféru vstupní haly decentně spoluvytvářela kapela z Olomouce.

Neumím sice, odhadovat množství, ale typoval bych účast tak okolo 150 kousků v trampských barvách i věku. No, věku..... chci tím říct, že zřejmě jakýmsi nedopatřením jsem moc těch, kteří ještě nemají důchod (alespoň spočítaný) nepotkal.

Stěsnání trampské smečky do komorních prostor expozice (s výkladem) probíhalo na 2 směny. Chvála padá nejen na hlavy hlavních protagonistů Paddyho, Prcka a jejich něžné muzeoznalkyně Zuzanky či styčného pracovníka muzea (zasvěcený a racionální projev), ale i Ňufa a jeho cinema boys, kteří - zatímco si vždy jedna "směna" účastníků (za doprovodu sympaticky znějícího dua Blanice) prohlížela vlastní expozici - promítali pro ty ostatní na plátno rekapitulaci trampům známého jetřichovického esenbácko-milicionářského ataku.

Na vlastní trampskou miniexpozici v muzeu asi lze pohlížet z více úhlů. Tomu, kdo se domníval, že tady uvidí ucelený obrázek česko-slovenského trampingu, se vyplnění vitrin s trampskými exponáty asi zdálo málo komplexní. Při známé skutečnosti "co tramp, to svobodný názor", bych se přimlouval za hodnocení z poněkud jiného hlediska:

Jednak se ta současná výstava v těchto prostorách, s názvem "Nové pověsti české" zdaleka netýká pouze trampingu, těch pár "trampských" vitrin je jen jedním dílem mezi ostatním svědectvím nedávné minulosti (přímé zaměření na vliv trampingu na naše dějiny se chystá na později), a druhým podstatným faktorem je skutečnost,

že na shromáždění exponátů, které by tvořily ucelený výběr, jež by v kostce vystihoval komplexnost trampingu, bude zapotřebí více času a evidentně více historicko-trampských corpus delikti, kterých se stále suší doma u majitelů, (dosud skeptických k jejich zmuzejnění) habaděj.

Já bych to celkem chápal: na jedné straně názor "až natáhnu brka, skončí mé trampoviny v kontejneru, pak tedy radši šup s tím do muzea", na druhé straně obava "no jo, dám to muzeu, jednou se z toho možná kousek při nějaké příležitosti vyhrabe a pak to skončí na dalších 1000 let někde v depozitních katakombách." Můj (netvrdím, že neomylný) instinkt by asi před tím kontejnerem upřednostnil spíš ty katakomby.

V každém případě se ale domnívám, že i ti největší skeptici by měli upřímně ocenit ty současné výše uvedené obětavce, kteří vynakládají obrovskou vůli, energii a prostředky na to, co se dosud takto důkladně nikdy nikomu nepovedlo a dokázali to, že **trampingu si konečně všímá i ta - k historii nejpovolanější instituce, jako je právě Národní museum.**

Myslím, že už za toto prolomení dosavadních ledů netečnosti k trampingu "shora" si výše jmenovaní protagonisté "muzejního potlachu" i od těch kritiků zaslouží dost hlasitě **umí** !

Snad ještě dodám, že prostory permanentně fungujícího občerstvení ani na chvilku neosiřely a protože jsem musel odejít dříve, nemohu poslat ten závěr - doufám, že šťastný.

Své "tak jsem to viděl já" dal v plen
Praďour Z.

P.S. Konkurence je sice předpokladem blahobytu, neb tlačí ceny dolů, nejsem si však jist,

je-li prospěšnou i v oblasti trampských muzeí. Uznání zaslouží jistě všichni "uchovávači" archiválií, leč kníže Svatopluk dobře věděl, proč ty pruty svázal ! Nenávidím hesla, ale konkurujícím si trampským muzeím bych připomněl to předválečné "**V jednotě je síla!**"

Od Naft'áka z Prahy

1 díl- nezávislost (jak by nás chtěli mít zpracované)

Jsem úplně nezávislý a mám svoji vizi,
díky zprávám v televizi nejsem nikdy v krizi.
Věřím vládě, parlamentu, všechno řeším hravě,
jdu kupředu za svým cílem, proto jedním dravě.
Dělám pouze zodpovědně co mně vláda řekne,
každý kdo je loajální, vždy přede mnou smekne.
Razím světem „správný“ názor,
myslím, že mám vyhráno,
nepřátelé o mně šíří, že mám v hlavě nasráno.
Nezávislost třeba řídit, to nesnese poznamek,
kdo je proti, špatně skončí, dostane se pod zámek.

2 díl- nezávislost (a jaká je skutečnost)

Nezávislost - jasný žvást, nedejte se lidé zmást,
nesmysl a taky blbost, v závislosti každý vyrost'.
Na rodičích, čokoládě, na sexu a na kartách,
na kořalce, na tabáku, na sportu i na partách.
Jsi na ženě nezávislý? Tak máš asi orgán svislý.
I zavináč nakyslý, na octu je závislý.
Znám i jednu lidskou ráci, s rozbořem si dávám práci.
Nemůžou být bez písničky, lesa ani ohně,
pár jich tady ještě běhá, rozhodně né hodně.
Co bych o nich mohl dodat? Určitě se dáte podat?
Trampí jsou to! Volní ptáci, nezávislí závisláci!
Ahoj NFT

Z Prad'ourových polemik

Odchází, děkujeme (podobnost s podáváním výpovědí lékařů není ani náhodná)

Expedování STOPY je neklamným znamením, že tramping žije, leč poněkud ironicky se dva články předešlého čísla týkaly právě délky toho knotu života trampingu.

Brněnský Vlk Samotář se - po "zadrhnutém drobínku" na 17. Slovensko-českém potlachu logicky a věcně obává, že šlo v Lozorně o derniéru této tradice (nejsou lidi, peníze, snad ani ochota).

Další nadpis "Soumrak trampingu?" je pak sice autorem vyvracen, ale část článku provokuje k polemice. Právo na svobodný názor je pilířem trampingu, ale některé z uvedených myšlenek nějak nechápu, což doufám není mou stařeckou demencí (vždyť jsem jen o 6 let starší, než autor).

Většinu názorů Franka respektuji. Zaráží mě ale, že "**slušný člověk nikdy neříká čau**" (*z italštiny převzaté synonymum pro pozdrav ahoj - viz Wikipedia*). Jde sice o patetickou poučku hodnou Gutha-Jarkovského, leč poplatnou pro počátky minulého století. Obávám se, že kdybych dnešním mladým zakazoval pozdrav čau, budou mě mít za debila a odtáhnou je od trampingu ještě dál, než jsou.

O výhodě "mobilního SOS" na vandru (pokud ovšem za signálem nemusíš na nejbližší kopec, jako v Anníně) jsem psal v minulé STOPÉ, ale zcela nepochopitelně jsou závěrečné odstavce článku:

Argumenty, že tramping nezanikne, protože už je tady přes 90 let či přirovnání k válkám a míru, jsou poněkud na vodě, ale naprosto matoucí a nesrozumitelná je pro mne následná poučka:

"Bude nás sice méně, ale jsme vaše svědomí a vaše dobré já! Zatímco vy se budete hnát za penězi (kterých stejně neuzijete ve zdraví, to si na té cestě zničíte), my budeme stát před svou vlajkou se vztyčenou hlavou sice bez peněz, ale bohatší čistým svědomím".

Hů, nechť autor promine, ale když zavřu oči, vidím jistý dobový plakát se zdviženou pěstí a postrádám snad už jen ten výstřel z Aurory. Nechápu komu z nás, čtenářů STOPY (převážně právě trampů), patří to výše uvedené oslovení "vy" (co se "budete hnát za penězi") a kdo je "my" (co "budeme stát před vlajkou bez peněz")? Jiný bod článku zase jakoby dělí svět pouze na trampy a feťáky, jako kdyby narkomany odsuzovali výhradně jen trampové. Další výrok je pak jakousi degradací krásy trampských písní, neboť je - cituji - "**zpívají i ti, co nemají hudební sluch**" (mohl-li bych se přimluvit, tedy **at' - pokud možno - nezpívají hlasitěji než ti, co sluch mají**).

V ostatním s Frankem bez výhrad souhlasím: že úbytek trampů ovlivňuje dnešní uspěchaná doba, je mi blízký i nostalgický povzdech "kde jsou ty naše vlaky plné kytar a zpěvu" a připojil bych - nejen vlaky, ale i hospody, nehledě na to, že i ta čadící

petrolejka ve srubu inspirovala k romantické písničce úplně jinak, než dnešní studená úsporná výbojka. Ani mně ty vzpomínky - zejména na ty první noci pod širákem uprostřed kamarádů nikdy z duše nevyjmí !

Jenže - život jde dál svou cestou bez ohledu na námi prožitou romantiku a nostalgickými stesky řídící řady trampstva neposílí. Na Frankův optimistický názor ohledně zániku trampingu mám - žel - názor přesně opačný. Mým obavám nasvědčuje nejen výše citovaný článek brněnského Vlka Samotáře, ale i řada dalších - mnohokrát opakovaných důvodů, a to nepočítám faktory, které "naše mladá" doba expanze trampingu neznala, jako televizi, computery, internet (nemluvě o jeho produktech jako Skypu, You Tube, facebooku) a pod. Navíc nejsou tajemstvím ani hlasy, že i následující celosvěták by mohl být posled..... ani se neodvážím to dopsat.

Nepřiznáme si, že prostě stárneme a na mnoho akcí už nezbývá tolik sil jako dřív? Jistě, chce to mladou krev, ale kde ji - alespoň v potřebném počtu vzít? Proč asi jsme za mlada staré trampské bardy ctili, následovali je a pak jsme si sami následníky nějak moc slavně nevypěstovali? Tady bych se zeptal některých "pomazaných jedinců" (naštěstí je takových menšina) - jestli k tomu trampskému soumraku nevede také to usměrňování mladých k obrazu svému balsámovanému - viz třeba to výše uvedené "čau" či jakási setrvačná cenzura "mladých písničků" podle paragrafu "*tady se bude zpívat jen to, co se líbí nám*"! Hudební krátkozrakost autorů propozic jistých písňových klání, tímto ztuhlým přístupem mladé určitě nenadchne, ale spíše odradí. Myslím, že pokud je pro někoho obtížné připustit si, že myšlení mladých je poněkud odlišné od seniorského, pak by měl chápat, že bez následníků se tramping stane skanzenem a opravdu odchází se současnou generací. Díky ale za to, že **byl**, ještě **je**, a alespoň chvíli **bude**. **Díky za vše krásné, co našemu životu přinesl!** A jistě všichni souhlasíme s Frankem, že **s trampingem byl krásný život**, a přestože plíživě odchází, my mu **děkujeme** !

Kdysi se zpívalo: ".....časy se mění, zmizel koltů ruch, a nás trempířů je stále jako much....".

Není !

Už dávno !

Anebo vymírají mouchy !

No jo, já vím.....ale kapka sarkasmu někdy člověka vrátí z oblaků vzletných idejí zpět na tvrdou zem....

.....tak radši zase ahoj.....

Zdeněk z Prad'ourova

Poznámky redakce

8. Celosvětový potlach se bude konat v údolí Valencieness River u říčky Icefall Brook 18. června (June) 2011. Místo je jen pár kilometrů od potlachoviště na Bush River, kde byl potlach v roce 1998.

Pozvánky již byly rozeslány.

O pořádání příštího 9. světového potlachu se přihlásili kamarádi z Austrálie a tak letošní potlach nebude posledním.

V oblasti, kde se potlachová louka nachází, se zcela vyjimečně událo několik sněhových kalamit a padající laviny opakovaně zatarasily TransCanada Highway No.1 mezi Golden a Lake Louise. Na Long Weekend 21. května se místo vancouverského potlachu pořádá vandr na Valencieness River za účelem přípravy místa a udělání dřeva.

Doufáme, že kanadské úřady nebudou dělat nikomu problémy s vízem a že žádné přírodní katastrofy nepřeruší jedinou přístupovou cestu do té nefalšované divočiny, kde se potlach bude konat. Ne nadarmo má tato oblast tramskou přezdívkou „medvědí polepšovna“. Správa Národních Parků tam totiž

přemisťuje problémovou zvěř. Nejsou tam ani hotely, ani motely, ani hájovny a ani žádná hospoda. Těšíme se na Vás.

Další informace můžete najít na webce potlachu <http://potlachkanada.com/>

Máš-li zájem o upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email a nezapomeň nám dát vědět, když si Email nebo poštovní adresu změníš. Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsána a na ni se také obrať s případnými dotazy a výhradami. S redakcí spolupracuje přes Internet Zdeněk z Prahy, který se stará o diskretní narovnání prohrášek vůči mateřštině v příspěvcích do Stopy.

Cenou za videodisky zůstává dobrovolný příspěvek určený k úhradě nákladů a poštovního.

Děkujeme těm, kteří vydávání Stopy podporují finančně a tím pádem nám umožňují pokračovat v práci už 22. rok.

- redakce -

Povstaňte kamarádi . .

POSLEDNÉ AHOJ pre kamaráta Šperháka juniora alias Vrtáka

herca, trampa, cestovateľa a vodáka z TRAMP CLUBU Bratislava a dunajskej lodenice KORMORÁN

BOHUŠ PETŘÍK

*26.2.1933 † 24.12.2010

naše rady opustil vo veku 77 rokov

Šperhák junior, alias Vrták

z Košíc,

sa stal v roku 2006 držiteľom tramského ocenenia

Hawkinsovej placky kanadských kamarátov

Pohreb na žiadosť rodiny Petříkových bude len v úzkom rodinnom kruhu a miesto i čas neudali.

**Jana Vitek z Oregonu
zemřela nenadále 5. prosince 2010
Vzpomeňte s námi**